

LENINA KAROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kopš 1950. gada 29. marta

Nr. 15 (5554)

Ceturtdien, 1987. gada 5. februārī

Maksā 3 kap.

ŠODIEN NUMURĀ:

Par Latvijas LKJS XXIII kongresa delegātu J. Pastaru, — 2. lappusē.

«Kvalitatīvu pienu — ik kannā!», — 2. lappusē.

Pardomas pēc redakcijas «Apalā galdā», kad turpinājas pārrunas par sporta atbilstības problēmām, — 3. lappusē.

Humoreska «Malu mednieka grēksūdze», — 4. lappusē.

Tehnikai — rūpes un uzmanību!

Lauku mehanizatoriem būtība nav nemaz tāda gadalaika, kad darbus varētu nobīdīt pie malas un atpūsties. Pēc augsnes sagatavošanās nāk sēja, tad arī siens plaujams un labība vācama. Šajā nepārtrauktībā ļoti svarīgi ir tas, cik droši katrs mehanizators var uzticēties tehnikai.

Protams, lauku saimniecības daudz tiek darīts, lai tehnika būtu kārtībā, lai ar to strādājot varētu ievērot visas agrotehniskās prasības. Kāda situācija rajonā ir šobrīd? Ja, teiksim, rīt vai parīt mašīnām vajadzētu doties uz lauku, tad skatē daudz netiktu pieļautas pie darba. Manuprāt, tas tāds, ka mehanizatori samērā jū pārzina tehniskās prasības, kādas tiek izvirzītas lauksaimniecības mašīnu remontam, neizprot, kādas sekas var būt paviršam remontam. Tāpēc nopietni jāuzlabo darbs tehnikas pieņemšanas komisijām. Šeit der parunāt arī par kādu citu faktoru, kas ļautu ievērojami saīsināt ikgadējā remonta ilgumu katrā saimniecībā. Labi noregulētai jābūt automobiļiem, traktoriem un

lauksaimniecības mašīnu tehniskās apkopes sistēmai. Tāda mašīna, kas nav pienācīgi sagatavota glabāšanai un kurai nav veikta tehniskā apkope, nolietojas vairāk nekā darba procesā. Piemēram, pēc simts hektāru aparšanas smērvielā, kas atrodas arklū rītenū gultņos, ir vairāk nekā 30 procentu mehānisko pieļaukumu. Pareizi ekspluatējot traktora transmisijas, gultņu nolietojums ir visai niecīgs. Bet, ja eļļā putekļu koncentrācija ir kaut vai 0,25 procenti, gultņi iziet no ierindas jau pēc 1000 darba stundām, kaut gan pēc aprēķiniem tiem būtu jākalpo desmitreiz ilgāk. Ja dīzeļmotora degvielas sadegšanas kamerā ieplūst kaut viens procenta nefiltrēta gaisa, augšējo gredzenu nodilums palielinās četras reizes.

Varētu nosaukt daudzus līdzīgus piemērus. Taču tie visi pārlicina, ka savlaicīgi veikta tehniskā apskate un apkope garantē remonta atvēršanos uz vēlāku laiku.

Iepriekšējo gadu pieredze rāda, ka pat pavasara tehniskajās

skatēs mehanizatori rāda traktoru ar smagiem ekspluatācijas noteikumu pārkāpumiem. Te ir gan netīri eļļas un gaisa filtri, gan zems elektrolīta līmenis akumulatoru baterijās, pārāk liels stūres vilcējstieņa brīvgaļiens, vajīgi skrūvju savienojumi. Arī šo uzskaitījumu varētu turpināt.

Bet tagad par galveno. Saimniecības nav tehnisko apkopju grafika, nav žurnāla, kurā ierakstīt apkopju datus. Daudzviet kolhozu darbnīcās nav pat ierādīta vieta, kur to visu izdarīt. Manuprāt, rajona inženierietniskais dienests ir pietiekami spējīgs, lai visātrākajā laikā situācijai uzlabotu un nodrošinātu pienācīgu apstākļus tehnisko apkopju veikšanai katrā kolhozā un padomju saimniecībā.

Līdz pavasara tehnikas skatēm vēl ir nedaudz laika. Un katram kārtīgam saimniekam tas ir pietiekami, lai sagatavotos, lai novērstu līdzšinējos trūkumus. Atbilstoši ti visām tehniskajām prasībām tiks pārbaudīts arī piekabināmais inventārs. Tikai rūpīgi un uzmanīgi pašrādājuši, mēs varēsim būt droši, ka veikties arī pavasarī — arot, ecējot un sējot.

S. REINIS,

Valsts tehniskās uzraudzības inspekcijas priekšnieks

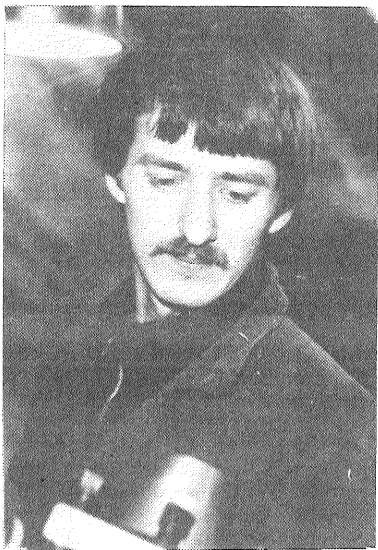
Informācija

par sēkļu kvalitāti līdz 30. janvārim (pēc rajona sēkļu inspekcijas ziņām procentos)

Saimniecība	Graudaugu sēkla		Kondicionēta līggadīgo zālāju sēkla
	I klases	II klases	
«Krasnij Oktjabrj»	105	116	179
K. Marksa	100	109	85
«Sarkanā ausma»	94	104	258
«Nākotne»	80	80	135
«Zelta vārpa»	74	119	160
Dzeržinska	69	115	90
Raina	69	105	103
Suvorova	60	85	67
M. Gorkija	53	109	207
Leņina	51	109	139
Rudzātu p. s.	38	100	13
«Vārkava»	36	87	107
«Dzintars»	35	61	76
«Sīlukaļns»	32	88	140
Aglonas p. s.	28	104	87
«Rīts»	25	91	127
Oškaina	24	59	157
Ruņonas p. s.	21	76	81
«Dubna»	13	85	23
Kirova	12	29	90
RAJONA	50,2	90,4	118,2

Pārkārtošanās līderi

Kalsns, vidēja auguma, ar atbilstīgu stāju, fiziski spēcīgs, izturīgs. Tāds «vizuāli» izskatās Viktors Nikolajevs — virpotājs «Lauktehnikas» Preiļu rajona apvienības traktoru remontdarbnīcās. Viņš ir bijušais karavīrs, padomju karaspēka ierobežotā kontingenta sastāvā dienējis Afganistānā. Viņš — virpotāja čeha, arī visa uzņēmuma) sociālistiskās sacensības, kas izvēsta par godu Lielā Oktobra 70. gadadienai, līderis. Viņš — delegāts uz agrorūpnieciskā kompleksa darbinieku arodbiedrības Vissavienības kongresu (tas jau notika Maskāvā), delegāts arī uz mūsu republikas arodbiedrību kongresu. Tāds ir šis raksturojums šim 23 gadus vecajam puisim.

Kāds viņš īsti ir — Viktors Nikolajevs? Lai panāktu lielāku atklātību, vienlaikus ar vispārpieņemtajiem jautājumiem uzdo vīnam arī dažus absolūti ordinārus. Un saņemtu pamatotas, noteiktas, viņa pasaules uzskatam atbilstošas atbildes. To būtība ir šāda: laime nebūt nav «lielā rubla» meklējumos, arī automašīna šodien nav tas augstākais sapnis, pēc kura tiekietes. Drīzāk gan tas nav morālā ideāla cienīgi.

Protams, runājot ar Viktoru arī par viņa samērā īso biogrāfiju. Dzimis Preiļos, te arī mācījies 2. vidusskolā. Tāpat kā visiem, arī viņam bijuši vairāk vai mazāk iemīļoti skolotāji, mācību priekšmeti, kinofilmas, futbolisti, hokejisti un citi elki. Taču visinteresantākās Viktoram bijušas darbības stundas. Varbūt tieši darbības kabinetā arī aizsācies viņa turpmākais liktenis, viņa strādnieka un karavīra biogrāfija?

Viktors parādīs cienīt katru, arī visparastāko darbu. Iemācījies to no sava tēva un mātes. Sajā ģimenē nevienš nekad nav kaunējies par tulznainām rokām. Arī bērni tika mācīti visādiem darbiem: virtuvē mizot kartupeļus, uzklāt galdus, izmazgāt grīdu, dārzā izravēt sakņu dobs. Viktoram, nenācās ilgi lauzīt galvu, kad bija jāizlemj par ko

klūt. Skaidrs viens — jāklūst tādām, kāds ir viņa tēvs. Pirmais darbaudzinātājs amata apgūšanā viņam bija tieši tēvs, 27. septembrī, savā dzimšanas dienā (vēl pirms dienesta Padomju Armijā, bet jau būdams strādnieka cilvēks) no darba atgriezies, uzposies, Viktors piegājis pie mātes: «Māt, mums ar tevi šodien svētki — esam taču dzimuši vienā dienā. Tev, māmiņ, nevaļar man neko dāvināt, bet no manis pieņem, lūk, šol!» Un pasniedza mātei dāvanu. Kaut arī ne pārāk dārgu, taču pirktu par paša pelnītu naudu. Un mātei kļuva silti ap sirdi jau no apzinās vien, ka dēls kļuvis pieaudzis.

Par dēlu — karavīru visvairāk sāv tieši mātes sirds. Sāv par dēlu, kurš nēmis savās vēl jaunajās rokās ieroci un, Dzimtenes aicināts, uzņēmies svēto pienākumu palīdzēt cilvēkiem, kas ir tādi paši kā viņš, aizstāvēt savas tiesības uz laimīgu dzīvi.

Daudz ko nācies pieredzēt tajā tālajā zemē, daudz ko nācies izciest. Taču jaunais preiļietis ne reizi nav nodrebējis afgāņu tautas ienaidnieku priekšā, nav nobijies no smagiem pārbaudījumiem. Medaļa «Par drošsirdību» esot karavīram visdārgākais apbalvojums. Mums jāpriecājas par savu novadnieku.

1983. gada novembrī, tēva piecdesmitajā dzimšanas dienā, Viktors Nikolajevs pārkāpa dzimtas mājas sliekšni, Mātei, ieraugot dēlu, pat šķīvis izkrita no rokām... Pretī atnācējam metās mēsa, radnieki, tēvs savilņots norausa asaru.

Kad nākamajā rītā ierunājās par darbu, Viktors bija noteikts un lakonisks: iešu uz «Lauktehnikas» rajona apvienību apgūt virpotāja amatu. Drīz vien jaunais strādnieks sastapa arī sirdij tikamu meiteni (no Baltkrievijas), kura iemīlēja puisī viņa vienkār-

traktora pedālmehānismam. Darbu veica ātri, kvalitatīvi. Norma jau bija pārsniegta par 10 procentiem taču līdz maiņas beigām vēl atlika stunda.

Noteikti izvīrošu vēl desmit detaļas, — Viktors aplēsa. Tad nepacietīgi paskatījās uz mani: sak, kaut nu neaizkavētu pārāk ilgi. Nolēmu jaunajam strādniekam darbu netraucēt un parunāt ar arodkomitejas priekšsēdētāju Oļgu Isajevu. Viņa pastāstīja, ka Viktors pilnīgi attaisno biedru uzticību (tāpēc arī izvīrētis uz tik svarīgiem forumiem), daudz palīdz kultūrmāsu komisijas darbā, ir kaislīgs kino un foto amatieris... Ļoti mūsdienīgs puisis. Tāds, kādus mums gribētos redzēt arī savus bērnus.

Karavīrs atgriezies mierīgā dzīvē, atgriezies, lai darītu savu darbu. Tā ir mūsu dzīves simbolika. Viktora biogrāfijā sācies darba vīrišķības posms. Cilvēkiem ir tiesības gaidīt no viņa vēl daudz labu darbu.

Latvijas PSR arodbiedrību XII kongresa delegātam Viktoram Nikolajevam šī gada 30. un 31. janvāris bija spraiga darba dienas. Iespējams, ka pat grūtākas nekā ierastās darbdiēnas. Rītēja saruna par arodbiedrību padarīto, taču vairāk par to, kas līdz šim nav izdevies — arī mūsu rajonā, arī Viktora kolektīvā.

Mums ir daudz neizmantotu rezervju, lai varētu patiešām pārkārtot darbu atbilstoši PSKP XXVII kongresa prasībām. Šobrīd ir svarīgi ne tikai šīs rezerves noskaidrot, bet arī noteikt panēmienus, kā tās liekamas lietā. Ir svarīgi panākt, lai samazinātos distance starp vārdiem un darbiem.

Tuvojas Lielā Oktobra 70. gadadiena. To vēsta ne tikai kalendārs. Pieaudzis sociālistiskās sacensības spriegums, īpaša vieta tagad ierādīta cīņai par darba ražīguma krasu celšanu. Republikā jau apmēram tūkstoš brigāžu apņēmušies līdz nozīmīgai gadadienai gāsniegt tādu darba ražīguma līmeni, kāds plānots piecgādes beigām. Tātad — uz priekšu! Apsteidzot laiku, Citādi nevar.

Z. BURIJS
J. SILICKA foto

Norūdījies darbā un ugunī

šības, godīguma, sirsnīgā un saprotošā rakstura dēļ. Drīz viņa dāvāja savam vīram meitiņu. Tieši todien, 1987. gada 16. janvārī, kad Viktors vēl atradās Maskāvā, arodbiedrību forumā.

Kā Viktors strādā? — Labi, godīgi, — atzīst viņa darbaudzinātājs (taču vēl pavisam jauns cilvēks) Afanasijis Seinovs. Viņš ir brigadieris. Un vīnam ir tiesības un pienākums vērtēt katru brigādes locekļa ieguldījumu kopējā lietā. Lai godam sagaidītu Lielā Oktobra 70. gadadienu, brigādes kolektīvs uzņēmies augstas saistības un strādā bez brāka. Ne šajā, ne pagājušajā gadā kolektīva biedri nav izdarījuši kādu darbu «vai tehnoloģiskās disciplīnas pārkāpumu. Teicami strādā Sergejs Leonovs, Alberts Plonjs un citi strādnieki — gan jaunie, gan veterāni.

...Kad ierāju čehā, kur strādā Viktors, puisis pie sava darbgalda virpoja dzelzs «glāzi» kādam

Pieredze!

Lai saskatītu lauku servisa vārdienu un šodien, pietiek aizbraukt no Stučkas rajona uz Bauskas rajonu, kurus šķir vienīgi Daugava. Vienā iedzīvotāji skrāda pakal sadzīves pakalpojumu dienestam, lai izremontētu kafijas dzirnaviņas vai izlabotu apavus. Ka var iznomāt plaujmašīnu, pasūtīt bērniem siltas vilnas zekbikses, kādas neatrast pat Rīgā, viņi tikai pa ausu galam ir dzirdējuši no kaimiņiem.

Bet pie kaimiņiem sadzīves pakalpojumu dienesta darbinieki paši meklē pasūtītājus, apbrauc ciemus, nogāda fermās paredzētajā laikā pašūtas kleitas, iepazīstina ar to mēbeļu paraugiem, kurās var pasūtīt rajona kombinātā, piedāvā izremontēt māju vai piemājas zemes apstrādāšanai paredzēto tehniku.

Pirms gada, runādams PSKP XXVII kongresā, Bauskas sadzīves pakalpojumu kombināta direktors N. Dzenis pastāstīja, ka iedzīvotājiem sniegto pakalpojumu gada apjomu pārsniedz 60 rubļus uz cilvēku. Mūsu zemē tas ir viens no visaugstākajiem rādītājiem. Uz katru iedzīvotāju šeit izmazgā 9,2 kilogramus veļas, un tas divarpus reizes pārsniedz republikas līmeni. Bauskā pilnīgi atteikušies no sadzīves pakalpojumu dienesta universāllīdzekļa — precu ražošanas mazās partijās — un galveno uzmanību pievērš darba kvalitātei.

Aizvadītajā gadā ražošanas bāzes attīstībā mēs ieguldījām 300 tūkstošus rubļu, — stāsta N. Dzenis. — Un tāpēc tagad mums ir moderns mēbeļu čehs, teicama ķīmiskā tīrītava un veļas mazgātava. Mūsu rīcībā ir 24 kompleksi punkti un 20 papildpunkti, kas ļauj «aptvert» vistālākās vietas.

Kombinātā galvenie speciālisti apvienoti savdabīgā smadzeņu centrā. Tas jūtīgi reaģē uz visām pieprasījuma svārstībām. Šogad šeit «neejošie» pakalpojumi aizstāti ar 14 jauniem pakalpojumu veidiem, paši izstrādājuši materiālu izlietošanas normatīvu katrā priekšmeta izgatavošanai un remontam. Skeptiski apgalvoja, ka šis pasākums izgāzīsoties. Bet, piemēram, šūšanas čeha darbiniekiem jauninājums ļāvis samazināt izmaksas gandrīz par diviem tūkstošiem rubļu. Ietaupījumu vēl palielinājuši grozījumi čehu struktūrā un darba vietu atestēšana. Rajona sadzīves pakalpojumu dienestam izdevies padarīt par saviem sabiedrotajiem kolhozus un padomju saimniecības, kas apņēmušies segt zināmu daļu izdevumu.

Mūsu rajona iedzīvotāji saņem vairāk nekā 300 dažādu pakalpojumu, kurus izpilda ātri un labi, — sārūnu turpina N. Dzenis. — Ekonomisko uzdevumu risināšanā mēs esam ieviepraktizējušies, turpretim psiholoģiskajos bieži vien jūtamies nevarīgi. Piemēram, mēs patērējam daudz spēka, lai organizētu apkalpošanu fermās, taču viss bija velti. Izrādījās, ka mēs bijām nēmuši vērā visu, izņemot vienu «sīkumu» — sieviete paliek sieviete, un brīvdienā viņa ir gata-va braukt uz rajona centru, lai uz cilvēkiem paskatītos, sevi parādītu un atelājē tēpu pielaiķotu. Iznāk, ka mēs esam nēmuši vērā cilvēku pārticību, bet aizmirsuši viņu raksturu un pieaugušās estētiskās prasības.

Uz Bauskas kombināta bāzes republikas Sadzīves pakalpojumu ministrija ir izveidojusi labākas pieredzes skolu.

A. KOSCUJEVA,
LATINFORM korespondente

LĻKJS XXIII kongresa delegāti

LŪZUMS

Starp komjauniešiem, kuri piedalījās sapulcē, nebija vienaldzīgo. Puiši un meitenes trokšņoja, ar dedzību pārtrauca viens otru, runāja tieši un atklāti, saucot lietas to īstajos vārdos. Tas ir pašsaprotami: apspriesti taču tie jautājumi, kuri skāra visu klātesošo intereses. Jauniešiem bija komjaunatnes pirmorganizācijas sekretārs, jaunā komunistu Jāņa Pastara nolātiesais zinātnis, tajā izteiktā nesaudzīgā kritika ikvienam komjaunietim likās aizvainojoša un nepamatota. Un kā vēl: sekretārs uzdrošinās apvainot saules dalībniekus, paziņojot, ka viņi ir inertī un kūtri, ka labprāt novel savu neizdarību uz citiem (sevišķi attiecībā uz sporta pasākumiem kolhozā).

Jānis neliekuloja. Fizikultūriešu un sportistu kustība, kura jau bija aizsākusies saimniecībā, neapņēmušaj vajadzīgo atbalstu no jauniešu puses, pamazām apstājas. Vispārējais vilcienš tam piekrita vislielāk. Šis jautājums bieži vien arī agrāk ticis iekļauts komjauniešu sapulču dienas kārtībā, taču apspriests nebija līdz pat šai dienai: nevienam nevēlējās izteikties. Paslaik tie valdīja cita atmosfēra. Jaunieši nekādā gadījumā negribēja piekrist jaunā vadītāja izteiktajam domām, ka galvenie vaininīki sporta dzīves apstākļos ir tieši viņi. Un kur tad tie, kuru rīcībā ir finanses? Ne viņi dod naudu sporta inventāra iegādei, ne arī izsniedz darba rīkus, kuri nepieciešami spēļu laukumam un sportošanai atbilstošu telpu ierīkošanai.

Visi pieklausīja tad, kad J. Pastars apņēmīgi paziņoja: es pats uzņemos šo lietu nokārtot. Klātesošajiem interesēja tikai viens — ko īsti sekretārs domā uzsākt. — Es pats nedabūšu izgulties, — teica Jānis, — taču arī jums snaut nelaušu. Gan es zināšu, kā panākt, lai nevienam no jums nespētu izvairīties no komjaunatnes uzticēto pienākumu veikšanas. It sevišķi attiecībā uz fizikultūras un sporta attīstību. Par saviem palīgiem apstiprinu Golubevu, Brencāni un Sneustu. Viņi ir potenciāli rekordisti, tikai nekādi netiek arēnā.

Klātesošie atkal ik kā atdzīvoties. Jānis Pastars saskaitās. Taču saņēma sevi rokās un, kad jaunieši bija pieklusī, itin mierīgā tonī sāka izklāstīt paša sastādītā plāna uzdevumus, kas veicami komjauniešu darba pārkārtošanā un kolhoza sporta dzīves tālākajā attīstīšanā. Nobeigumā viņš uzsvēra: — Svarīgs ir pats sākums, vēlāk varēs lūgt arī pēc palīdzības. Ja tā būs nepieciešama. Domāju, ka partijas biedri ne tikai neatteiksies palīdzēt, bet visiem spēkiem centīsies mūs atbalstīt.

Kārtējā sanāksmē J. Pastars jau varēja zināt saviem komjauniešiem, kas paveikts. Sevišķi vēl jāņemam rezultātu nebija, taču prasījums pašiem pret sevi un pret biedriem nenolidzami kļuvis augstāks. Arī šajā ziņā piemēru rādījis Jānis. Pēc specialitātes viņš ir mehāniķis. Viens no galvenajiem viņa veicamajiem ražošanas uzdevumiem — nodrošināt visu mehānismu ritmisku darbu vienā no Leņina kolhoza fermām. Darbs, protams, nav no vienkāršajiem: vajadzīgas gan zināšanas, gan pieredze, gan prasme sajukt tehniku kā dzīvu organismu, gan darba mīlestība.

Daudzi šī profila speciālisti te ir, kā saka, nākuši un gājuši, toties Jānim darbi veicas. Mehānismi strādā, viss ir labākajā kārtībā. Arī lopkopēji ir apmierināti. Tikai pats Jānis kā aizvien nav ar sevi mierā. Uzskata, ka

nav vēl izmantojis visas rezerves, lai panāktu cilvēku darba lielāku racionalizāciju, lai palīdzētu viņiem paaugstināt darba galarezultātus. Pagaidām vēl nav izdevies īstenot kādu lielu ieceru. Pie tās Jānis strādā jau pusgadu: līdz minimumam grib samazināt fermā elektroenerģijas patēriņu, kā arī saīsināt iekārtu dikstāvi laikā, kad tiek veikts plānotais profilaktiskais remonts.

Par saviem darbiem komjaunatnes sekretārs stāsta skopi un nelabprāt. Tādā gadījumā es pastāstīšu ko vairāk. Tieši pateicoties viņa iniciatīvai un netiešai līdzdalībai, kolhoza fizikultūriešu un sportistu dzīve sācies lūzumam. Saimniecībā pirmoreiz noorganizētas un pašlaik darbojas volejbola, vieglatlētikas un dambretes un šaha sekcijas. Vasarā agrākā kļūmā vietā parādījies labiekārtots volejbola laukums.

Paģājušajā gadā kolhoza sportistu komandas (kuras, starp citu, arī noorganizētas pirmoreiz) ražona saimniecību sacensībās izcīnīja otro vietu volejbolā un trešo — vieglatlētikā.

Interesants arī tāds fakts, ka šajā kolhozā ar fizikultūru un sportu nodarbojas ne tikai jaunieši, bet arī tie, kuri jau pārsnieguši komjauniešu vecumu. Dažādās sekcijās tie darbojas vairāk nekā piecdesmit cilvēki. Šis skaitlis jums neliksies mazs, ja nemsiet vērā to, ka pirms gada šeit ar sportu nodarbojās tikai daži.

Lūk, J. Pastara turpmākās ieceres: iesaistīt fizikultūriešu kustībā pēc iespējas vairāk tos cilvēkus, kuri strādā uz lauka un fermās, panākt šīs kustības masveidību.

Novēlēsim Latvijas LĻKJS XXIII kongresa delegātam, Leņina kolhoza komjaunatnes pirmorganizācijas sekretāram Jānim Pastaram labu veiksmi viņa ikdienas darbos!

V. DUBKOVA,
komjaunatnes rajona komiteles organizatoriskā darba nodaļas vadītāja vietniece

Iedarbība!

„Gatavības eksāmens“

Tā saucās raksts, kurš publicēts mūsu avīzē 149. (5533.) numurā 1986. gada 16. decembrī. Tajā tika kritizētas Līvānu eksperimentālās biokīmiskās rūpniecības vadītāju pielietotās metodes to trūkumu novēršanā, kuru atklājis republikas Valsts standartu komisija, pārbaudot līzina kvalitāti.

Sniedzot redakcijai paskaidrojumu, uzņēmuma direktors A. Sedvalds un partijas organizācijas sekretāre L. Znotiņa ziņo: «Uzņēmuma administrācija un partijas birojs atzīst, ka jautājums par ražotās produkcijas kvalitāti saasinājies, par ko liecina fakti par produkcijas nosūtīšanu, atkāpjoties no tehniskajiem noteikumiem... Šī jautājuma plašākai apspriešanai kritiskais materiāls tika izskatīts cehu darba kolektīvu sanāksmēs un partijas sapulcēs 1986. gada decembrī.

Šī gada 7. janvārī rūpniecības partijas pirmorganizācijas birojs vēlreiz izskatīja rakstā izteiktās kritiskās piezīmes un uzklaušija 1. un 2. ceha priekšnieku komunistu J. Reinbahs un I. Sedvaldes domas šajā jautājumā. Jau iepriekš konkrēti pasākumi, kas veicami, lai uzlabotu ražotās produkcijas kvalitāti un novērstu minētos trūkumus:

— noslēgts līgums ar Groznijas zinātnisko un ražošanas apvienību par automātiskās sistē-

mas ieviešanu 1987. gadā šķidra līzina paskābināšanai;

— 1987. gada 1. ceturksnī tiks uzstādīti vēl divi papildus reaktori produkta homogenizēšanai;

— 1987. gada 1. ceturksnī tālāk pilnveidos jau esošo granulētā līzina atdzesētāju;

— veikti vairāki citi pasākumi.

1986. gada 25. decembrī rūpniecības pastāvīgās ražošanas apspriedes un pastāvīgās komisijas kvalitātes jautājumos sanāksmē apstiprināts pasākumu plāns produkcijas kvalitātes uzlabošanai 1987. gadā.

Kvalitātes paaugstināšanas aktuālie jautājumi pastāvīgi tiek izskatīti ikmēnesī «Kvalitātes dienās». Rūpniecībā uzsākts darbs republikāniskās programmas «Kvalitāte-90» realizēšanā.

Lai pastiprinātu kontroli par ražoto produkciju, tehniskās kontroles nodaļas maiņu laboranti atbrīvoti no netiešajiem pienākumiem, pastiprināta tehnoloģiskās disciplīnas kontrole, tiek kontrolēts rūpniecības iekšējais brāķis un paaugstinātas prasības pret tā ražotājiem.

Produkcijas kvalitātes jautājums plānots izskatīt gan partijas biroja sēdē šī gada augustā, gan arī partijas organizāciju sapulcēs ceļos.»

„Kā remontēsīm tehniku, tā strādāsīm“

Laikraksta 20. janvāra numurā rajona agrorūpnieciskās apvienības galvenais inženieris J. Ručs analizēja sociālistiskās sacensības par lauksaimniecības tehnikas savlaicīgu un kvalitatīvu sagatavošanu lauku darbiem pirmā posma rezultātus. Kritiska piezīme tika izteikta kolhoza «Krasnij Oktjabrj» mehanizatoriem. Redakcija saņēmusi atbildi: «Materiāls — izskatīts kolhoza «Krasnij Oktjabrj» vadītāju un speciālistu ražošanas sanāksmē. 1987. gada lauku darbiem mehanizatori gatavo divdesmit kom-

bainus. Tas ir pietiekami, lai pilnībā nokompletētu tehnoloģiskās vienības, bet pārējās mašīnas tiek gatavotas pārdošanai tām saimniecībām, kur kombainu trūkst.

Sastādīts operatīvais plāns augsnes apstrādes tehnikas un sējmašīnu paātrinātā remontam. Operatīvā informācija par plāna izpildi tiek izskatīta ik dienas. Tehnikas remonta gaitu apsprieda arī kolhoza valde. Atzīmēts, ka remontdarbi strauji uzlabojušies».

„Foto apsūdz“

Paģājušā gada rudenī kādā no laikraksta «Leņina Karogs» numuriem bija nopublicēta fotoapsūdzība — pussatrudējušais autopaviljons Silajāņu ciemā. Suvo-rova kolhoza centrā. Paskaidroju sekojoši.

Uz Preiļu 24. ceļu remontu un būvniecības pārvaldes pārzinā esošajiem celiem izvietoti 47 autopaviljoni. No tiem 11 ir koka paviljoni, kuri ilgajā ekspluatācijas periodā nonākuši sliktā stāvoklī un ir jāatjauno.

Saskaņā ar XII plecgades plānu, kuru apstiprinājusi Preiļu rajona Tautas deputātu padome, minētā pasazīeru autopaviljona celtniecība Silajāņu ciemā pare-

dzēta 1987. gadā. Ceļu remontu un būvniecības pārvaldes vadība bija pieņēmusi lēmumu uzcelt autopaviljonu jau 1986. gada novembrī.

Taču sakarā ar ražošanas nepieciešamību un pēc augstākstāvošas instances rīkojuma šajā darbā iesaistītie strādnieki tika nosūtīti uz cita objekta (šķembu izkraušanas laukuma) būvniecību Aglonas stacijā. Tā rezultātā autopaviljons netika uzcelts.

Autopaviljonu Silajāņos uzbūvēs 1987. gada 1. pusgadā.

V. LIMANIS,
24. ceļu remontu un būvniecības pārvaldes priekšnieks

„Pa „sētas durvīm“

Tā saucās 1987. gada 22. janvārī mūsu laikrakstā (Nr. 9 (5548)) publicētais materiāls, kurā tika kritizēta padomju saimniecības «Rušona» administrācijas darbība sakarā ar cūkgāļas nelikumīgu tirgošanu.

Redakcijā saņemta saimniecības direktora V. Codara atbilde. V. Codars atzīst, ka avīzē izteiktā kritika ir pareiza, un ziņo: 1987. gada 26. janvārī izdota pavēle, saskaņā ar kuru cūkgāļu atļauts pārdot tikai saimniecības darbiniekiem un tikai ar sovhoza kļoska starpniecību.

Kvalitatīvu pienu — ik kannā!

Preiļu siera rūpniecības speciālisti rajona laikrakstā regulāri atgādina, ka tikai no laba piena iespējams iegūt labu un garšīgu sviestu vai sieru. Liekas, ka iegaumēt šo patiesību nav grūti. Taču praksē pierādās, ka piena kvalitāte joprojām ir neapmierinoša. Pēdējā laikā satrauc tas, ka individuālo gotiņu saimnieces kļūvušas nevēlīgākas. Savus pienākumus pilnībā neveic arī piena savācēji, kuriem būtu jāpārbauda, kas īsti ir katrā kannā vai kanniņā.

Un tagad — daži fakti (uzvārdus šoreiz vēl nenosaucsim). Mehāniski netīru un skābu (23 Ternera grādi) pienu šī gada janvārī sanēmām no Rušonas ciema Antoniškū un Cišu piena savāktuvēm, no Jersikas ciema Madalinām, Aglonas ciema Kapiņiem, arī no Rudzētu, Rožupes un Aizkalnes piena savāktuvēm. Mehāniski netīru pienu veda no Vārkaņas ciema Ančiniem, Turku ciema Gruļielim, Rožupes ciema Sīkaniem, Riebinu ciema Ezerīkiem un Rožkalnu ciema Dzintariem.

Lietas labad atgādināšu dažus galvenos noteikumus, kas jāievēro, lai pienam nodrošinātu augstu kvalitāti.

Ļoti svarīgs faktors ir tīrība — govi slaucot, pienu sagatavojot glabāšanai. Visspirms jāruvējas, lai tīri būtu trauki. Kā tos pareizi izmazgāt? Lai traukus iztīrītu no piena paliekām, tos skalo ar siltu ūdeni (atbrīvo no taukiem), bet pēc tam mazgā ar sārma šķīdumu (atbrīvo no olbaltumvielām un tauku paliekām); pēc tam traukus skalo ar karstu ūdeni — kamēr labi noskalots sārma šķīdums. Traukus žāvē telpā, kur tie nepieņem no pie tiem nepieklūst dzīvnieki vai kukaiņi.

Plens var inficēties ar mikroorganismiem no slaucējas rokām (mikroorganismi mēdz pieķerties roku ādai, uzkrāties aiz nagiem un ādas krokās), tāpēc pirms

Tulīt gribu uzsvērt, ka individuālie piena piegādātāji parāzo ievērojamu daļu produkta: pagājušajā gadā rūpnīca saņēma 16 042 tonnas piena, kas ir 24,7 procenti kopējā daudzuma. Tāpēc jautājums par piena kvalitāti ir ļoti būtisks un aktuāls.

Pārāk bieži rūpniecībai piegādā mehāniski netīru un skābu pienu, kas liecina, ka slaukšanas laikā netiek ievērota tīrība, ka piens pēc izslaukšanas netiek atdzesēts, ka piena kannā nav rūpīgi izmazgāta.

Gan jāatzīmē, ka individuālie piena piegādātāji ūdeni mums nesūta (kā tas tiek praktizēts ne vienā vien kopsaimniecībā) — piena ķīmiskais sastāvs ir labs (bīlums, tauku un olbaltumu saturs). Tāpēc ir žēl, ka šo labo produktu nevēlības dēļ sabojā. No personīgo gotiņu piena mēs varētu ražot brīnšķīgu sieru!

Lietas labad atgādināšu dažus galvenos noteikumus, kas jāievēro, lai pienam nodrošinātu augstu kvalitāti.

Ļoti svarīgs faktors ir tīrība — govi slaucot, pienu sagatavojot glabāšanai. Visspirms jāruvējas, lai tīri būtu trauki. Kā tos pareizi izmazgāt? Lai traukus iztīrītu no piena paliekām, tos skalo ar siltu ūdeni (atbrīvo no taukiem), bet pēc tam mazgā ar sārma šķīdumu (atbrīvo no olbaltumvielām un tauku paliekām); pēc tam traukus skalo ar karstu ūdeni — kamēr labi noskalots sārma šķīdums. Traukus žāvē telpā, kur tie nepieņem no pie tiem nepieklūst dzīvnieki vai kukaiņi.

Plens var inficēties ar mikroorganismiem no slaucējas rokām (mikroorganismi mēdz pieķerties roku ādai, uzkrāties aiz nagiem un ādas krokās), tāpēc pirms

slaukšanas rokas jāmazgā ar ziepēm. Rūpīgi!

Izslauktais piens, nekavējoties ielik atdzesēt (līdz 10 un pat 5 grādiem pēc Celsija). Šāda temperatūra aizkavē šķībīgu vairošanos pienā. Piens visu laiku jāglabā vēsā vietā, lai tā temperatūra neceltos.

Pie kopējā piena nedrīkst liet jaunpienu (izslaukts no govju pirmajās septiņās dienās pēc tās atnešanās), nedrīkst liet klāt arī vecpienu (slaukts pēdējās septiņās dienās pirms govju cietlāšanas), pie atdzesēta piena nedrīkst liet klāt tikko slauktu pienu.

Kā redzat, nav pārāk sarežģīti panākt, lai pienam būtu laba kvalitāte. Vajag tikai padzīt to galveno darba traucētāju — slinkumu. Tad būs labi.

Nobeigumā — par patiešām dīvainu lietu, proti, ka šogad janvārī, kad sprēgāja bargs sals, tik daudzām saimniecēm piens saskāba. Kā to izskaidrot? Acīmredzot — esam tomēr nevēlīgi un bezatbildīgi, nav daudzām apzinīguma un goda prāta.

Ceram, ka arī piena savācēji (viņiem, starp citu, maksā pleklājīgi) turpmāk būs vēlīgāki, precīzi izpildīs savus darba pienākumus. Kvalitātes jomā nedrīkst būt nekādu atlaīžu.

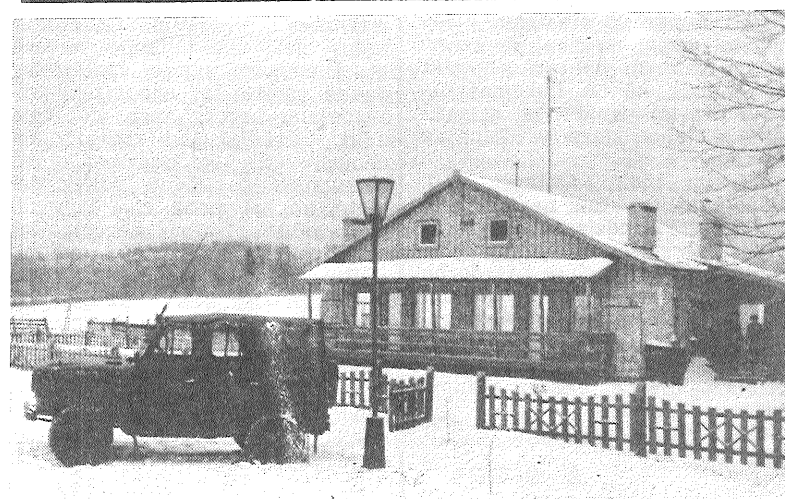
M. DZENE,
Preiļu siera rūpniecības tautas kontroles grupas priekšsēdētāja

Pieredze!

MASKAVAS APGABALS. Kijnas rajonā no M. Gorkija kolhoza fermas «Zolno» ik dienu pārstrādāšanai noņādā pusotras tonnas piena. Šajā novietnē izmīnātas 100 pirmpienes. Tās kopj četri cilvēki — Karpurāli Nikolajs un Anatolijs Karpunini un viņu dzīvesbiedres Tatjana un Albina. Abas ģimenes noslēgušas brigādes darba līgumu ar kolhoza valdi. Lopkopju rīcībā nodota modernā tehnika, vajadzīgs daudzums lopbarības, speciāli viņiem uzcelta dzīvojamā māja. Karpunini fermā sāka strādāt 1986. gada maijā un līdz gada beigām (astonos mēnešos) no katras govju leguva vienā vairāk nekā 3 000 kilogramu piena.

ATTELOS: lopkopju divdzīvokļu māja; fermas piena savāktuves telpa.

TASS fotohronika

Pārdomas pēc redakcijas „Apaļā galda“

Aizvadītā gada nogalē mūsu laikrakstā tika uzsākta saruna par sporta dzīves problēmām un uzdevumiem, kurus mūsu avīzes lasītāji piedāvāja sākt risināt rajona un pilsētu kultūras un sporta kompleksiem, pilsētu Tautas deputātu padomju izpildkomitejām, rajona fiziskās kultūras un sporta komitejai. Ar dažām saņemtajām vēstulēm iepazīstinājām laikraksta lasītājus. Tajās izteiktos priekšlikumus apspriedām sarunā pie redakcijas «Apaļā galda».

Sarunā piedalījās: partijas rajona komitejas sekretāre IRIDA JANSONE, rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks MIHAILS MIHAILOVS, rajona fiziskās kultūras un sporta komitejas priekšsēdētājs PETERIS ZDANOVSKIS, Priekuļu pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētājs MIHAILS AGURJANOVS, Līvānu pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētājs PETERIS BORTULIS, Priekuļu 1. vidusskolas fizikālās skolotājs ARVIDS POSEIKO, bērnu un jaunatnes sporta skolas direktors JEVĢENIJS BOĻSAKOVŠ, ādensslēpošanas treneris JĀNIS KOKINS, BSB «Vārpa» rajona padomes priekšsēdētājs ROBERTS KOCKERS, rajona kultūras un sporta kompleksa sekretāre ANITA URCA.

SAVAS MAJĀS — AR SAVĀM ROKĀM

un prātu mēs varam veikt arī vairāk. To apliecināja sporta entuziastu vēstules, kā arī saruna pie mūsu «Apaļā galda». Bet ja neveicam? Tad, lūk, arī rodas šādas un līdzīgas diskusijas, kurās sporta entuziasti, varbūt pat sporta līdzjutēji, spiesti atzīt gan pilsētu izpildkomiteju bezspēcību un kūturu sociālo jautājumu risināšanā, gan fizikālās un sporta darbinieku iniciatīvas trūkumu. Sacisim atklāti: rajona ledzīvotāji daļēji ir zaudējuši ticību tam, ka kādreiz salabos, modernizēs, paplašinās un nodos pilsētnieku rīcībā Līvānu stadionu, ka Priekšos un Līvānos būs peldbaseini. Arī par to šaubās, ka mūsu rajonā kādreiz varētu būt lielā sporta diena — republikas lauku sporta spēļu sacensības.

Runājot un rakstot sanāksmju un sežu, konferenču protokolos, ar sporta tematu diskutējot laikrakstā, esam aprakstījuši tik daudz papīru, kuru pietiktu, lai Līvānu pilsētas stadionam būtu «jumts virs galvas»... Laikam tieši tāpēc Līvānu stadiona problēma diskusijā izskanēja visāsāk. Atliek ar cerībām lūkoties uz pavasari un ticēt, ka pilsētas izpildkomitejas lēmumu (izpildkomitejas sēde notikuši nupat) izpildīs. Deputāti ir ierosinājuši problēmu «ar bārdu» (kā laikrakstā rakstīja P. Raits) atrisināt.

Gan sporta entuziastiem, kuri piedalījās sarunā, gan visiem pilsētas ledzīvotājiem P. Bortulis paskaidro:

«Pieņemtais pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejas lēmums paredz, ka stadiona rekonstrukcijas darbus veiks, kooperējot uzņēmumu spēkus. Pilsētas sporta būves rekonstruēšanā piedalīsies 21. PMK, būvmateriālu un konstrukciju kombināta, eksperimentālā māju būves kombināta un eksperimentālās biokīmiskās rūpniecības kolektīvi. 1983. gadā apstiprinātā tēmes dokumentācija ir pārstrādāta, un pavasarī var uzsākt projekta realizāciju. Planēšanas un meliorācijas darbus veiks 21. PMK.»

Bet... ir vajadzīgs koordinators. To publikācijā atgādināja Juris Mazurs. Par to šobrīd prāto Līvānu pilsētas izpildkomitejā. Par to diskutējām arī pie «Apaļā galda», kur, izskanēja ierosinājums: varbūt BSB «Vārpa» rajona padome uzņemties? Taču mūsu sarunas laikā par šo «piedāvājumu» BSB «Vārpa» rajona padomes priekšsēdētājs neteica ne «jā», ne «nē». Dzirdomīgi klusēja arī rajona fiziskās kultūras un sporta komitejas priekšsēdētājs. Diemžēl izskanēja arī šāda doma: «Ja jau Mazurs ir tik gudrs, lūk, lai uzņemas šo lomu...».

Par eksperimentālās biokīmiskās rūpniecības kolektīvu un arī inženiera celtnieka, fizikālās priekšsēdētāja Jura Mazura lomu un pieredzi, uzņēmuma sporta bāzes (kuru izmanto arī pilsētā) veidošanā diez vai vajadzētu šaubīties... Drīzāk pamudinājumu gaida citi lielle pilsētas uzņēmumi: arī 21. PMK, eksperimentālais māju būves kombināts, būvmateriālu un konstrukciju kombināts, stikla fabrika un citi. Kuri, kā ir ievērojuši līvānieši, (21. PMK, stikla fabrika) uzņemties kolektīvu sociālistiskās saistības, nat nepiemini tādu svarīgu sociālās attīstības faktoru kā strādālošo brīvvalis laiks un atbilstošu rīcībnoteikumu radīšana fizikālās un sporta nodarbinātībā. Lūk, šajos uzņēmumos, kur netrūkst cilvēku, arī sporta entuziastu (pat starp uzņēmumu vadītājiem) varbūt arī vajadzētu meklēt un atrast stadiona saimnieku?

Ar bažām un ticību veiksmēji drīzā nākotnē

VAI SPORTA ZĀLE PAGĀIDĪS?

Skolu mācību kabinet... Ir bijusi izdevība kopā ar «augusta komisijām» tajos ielūkoties. Arī Priekuļu 1. vidusskolā. Cik enerģijas, skolu vadības un pedagoģu iniciatīvas nav ielūkoties mācību kabinetu iekārtošanā! Tāpēc nav brīnums, ka uz mūsu rajonu, tai skaitā arī uz Priekuļu 1. vidusskolu, brauc pieredzes apmaiņai. Vienpadsmitklasnieki aiziet lielajā dzīvē ar bagātu zināšanu bagāžu. Bet, lūk, fizikālās stundām daudzāk nekādi nelīdz nodarbināt vietas. Pie skolas nav pat vienkāršāka stadiona.

Šajā šaurībā tomēr ir izauguši daudzi labi fizikālieši un sportisti, PSRS sporta meistari un meistarkandidāti, pirmās klases sportisti. Pirmos solus sportā seņ spēra bobslejisti, (toreiz vieglatlēts) Rihards Kotāns un slavenās TTT meistarkomandas basketboliste Ludmila Jermolajeva. Republikas skolēnu spartakiādēs, lauku sporta spēļu sacensībās rajona godu ir aizstāvējis skolas direktors Jānis Eglītis. Minētajiem un citiem bijušajiem skolas audzēkņiem kaut nelielu, bet spožu uguntiņu uz sportošanu ir «ie-dedzis» arī skolotājs Arvids Poseiko. Tāpēc negribētos piekrist izteikumiem, ka skolotājs ar savu publikāciju «Vai pagādīs?» ir izdarījis lāca pakalpojumu rajona sporta dzīvei.

Arī tikšanās reizē pie «Apaļā galda» A. Poseiko aicināja: «Atvērt iestāžu un uzņēmumu zāļu durvis skolēniem! Ritmiskās vingrošanas grupas arī lai darbojas šādās telpās un nevis skolās!». Kas attiecas uz kultūras un sporta kompleksa darbību, tad šobrīd, kad tiek sperti pirmie, paši grūtākie soļi tā darbībā, atklāta saruna mudina neieslīgt tikai svētku scenāriju apspriešanā, bet palīdzēt risināt leļļušās rajona sporta dzīves problēmas. Sporta līdzjutēji un entuziasti uz to liek lielas un nopietnas cerības.

Lūk, esam nonākuši arī pie jautājuma: «Vai sporta zāle pagādīs?» Tātad pie materiālās bāzes nodrošināšanas — mūsu «sāpju bērna». Rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks Mihails Mihailovs informēja, ka šajā piecgadē paredzēts uzcelt un nodot ekspluatācijā šādus objektus: divi ar peldbaseinu Priekšos, pabeigt rekonstruēt bērnu un jaunatnes sporta skolas bāzi, uzcelt Aizkalnes astoņgadīgo skolu (divi peldbaseini), saimnieciskā kārtā uzbūvēt sporta zāli Priekuļu 1. vidusskolā. Plānots, ka Līvānu 1. vidusskola kļūs bagātāka ar angārtīpa sporta zāli. Rajonam ir iedalītas trīs šāda tipa sporta bū-

ves. Pirmo sanemsim tikai 1988. gadā, jo republikas Fiziskās kultūras un sporta komiteja prioritāti esot devusi citiem rajoniem.

Tātad — izkustējušies? Varbūt pēc pāris gadiem pat GDA normas peldēšanā kārtosim savā rajonā. Taču — ja minētajam sporta būvēm tuvākajā laikā būs ielikti vismaz pirmie kļeģeļi. Atliek priecāties par Raina kolhoza valdes iniciatīvu saimniecības, skolas, bērnudārza vajadzībām uzbūvēt peldbaseinus. Varbūt šādai iniciatīvai turpmāk būs sekotāji arī citās saimniecībās? Arī K. Marksa kolhoza ciniņās par to, lai jauncelamajā Niedru astoņgadīgajā skolā uzbūvētu plašāku sporta zāli, un vēl nav zudusi pārliecība, ka pie skolas taps arī baseins.

INICIATIVA. LABU CEĻAVEJU!

Vairāk vai mazāk atbalstīti, taču sporta entuziasti mums bija un ir. Un paveikuši daudz. Neatbalsta tos, kuri kaut ko gaida, — šāda doma izskanēja arī mūsu sarunas gaitā. Vēl un vēlreiz tika minēts ādensslēpošanas trenera Jāņa Kokina entuziasms un sporta bāze Eikša ezera krastā. Lai šo bāzi izveidotu (ar cirvi un zāģi), vajadzīgs organizatora talants. Jā, arī palīdzība, kuru entuziasts nereti ir saņēmis no starpkolhozu celniecības organizācijas inženiera Anatolija Greivulja, rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas. Taču... ja ādenssporta sekcijas attīstībai būtu nevis atsevišķu cilvēku atbalsts, bet kompleksa pieeja, šodien arī baseinam būtu jumts.

Mēs it kā sakām: «Labu ceļaveju!» arī šaha un dambretes klubam un tānī pat laikā neizmirstam piebilst, ka vār jau uzlikt uzrakstu uz kāda sarkanā stūrīša, bet nez vai tur kāds nāks... Mēs zinām, ka masu fizikālā vispopulārākais un iecienītākais ir olimpiskais sporta veids — slēpošana. Runājot par ģimeņu sportu, lozungs ir vienkāršs (tā atzīst speciālisti) — slēpošana ir un būs vispateicīgākais sporta veids plašu ledzīvotāju masu iesaiļstīšanai fizikālās un sporta nodarbinātībā.

Ir bijis un būs tā, ka cilvēku intereses ir dažādas. Viens veselībai un labam garastāvoklim, pretī sportiskajiem sasniegumiem brauks ar sporta divriteni, cits pie futbola vārtiem būs kā zivs ūdenī. Katram savā ziņā taisnība. Balsot par savu sporta veidu, nav jānoliecinā cits. Sini sakārbā gribētos, lai punktu uz «i» drošāk uzlikt rajona fiziskās kultūras un sporta komitejai. Lai beidzot ir skaidrība, kādus sporta veidus popularizēt. Beidzot taču jāizkļūst no neērtās situācijas, ka starp republikas lauku rajoniem esam vienī no pēdējiem, ka republika lauku sporta spēļu sacensībās (kā tas bija pērn Stučkā) no Priekuļu rajona ir vismazskaitlīgākā svētku kolonna. Arī republikas skolēnu spartakiādē uzrādītie rezultāti Ipašu optimismu neviēs.

Kas attiecas uz šaha, dambretes klubu vai citu sporta sekciju, tad patiešām ar uzliktu uzrakstu vien ir par maz. Jāatrod entuziasti, jāizveido sekcijas kodols. Un tikai tad var novēlēt: «Labu ceļaveju!».

BET BĒRNI AUG...

Mēs diskutējam, bet bērni aug... Spēlē futbolu zālajos. Uz zīmē futbola vārtus uz nama sienas (Priekšos, Leņina ielā 12) un jau gadus piecus pie šīs sienas ik vakarus stāv vārtsargs... Dzīvojamo namu masīvā Rēzeknes ielā kokā iekarina vecu kartunelu grozu un rāda «lielo basketbolu». Līvānos dzīvojamo namu masīvos zēni un meitenes noplām gaida, kas palīdzēs noliet asfaltētos laukumus, lai tur varētu slidot. Darbošanās prieks šādā «sporta bāzē» ar gadiem pāriet.

Atzīstam, ka ledzīvotāji neatbalsta ierosmi strādāt pilsētas labiekārtošanas, tai skaitā — arī sporta bāzes veidošanā. Bet kur konkrēti priekšlikumi? Piemēram, Priekšos — kas, kad un kur jāveic katram kolektīvam? Ja ģībam ar cerībām raudzīties nākotnē, tad savās mājās, ar savām rokām un saviem spēkiem varam paveikt vairāk.

A. ILJINA

Čukču novadā

Čukču autonomais apvidus ir ziemeļu zeme, kur strādā jūrnieki, mednieki, zvejnieki un briežkopji.

Ziemeļi cilvēkus vilina ar saviem plašumiem, skaistajām upēm un ezeriem, ar bezgalīgo tundru, ideāli tīro gaisu un pasakainajām baltajām nakšīm.

Ziemeļu ainava ir vienkārša un skaidra. Te nav nekā lieka. Vari noiet desmitiem kilometru un tā arī nemanīsi kādas cilvēka darbosnās pēdas. Daba ir neskarta. Un tu esi viens. Tikai ar savām domām. Un tad tu it kā saplūsti ar dabu, sajūti tās sirdspukstus un apjēdz savas esības jēgu...

Konstantina Tinarentijada vadītā mednieku brigāde (Nutepelmenes apmetne) pošas braukt jūrā.

Čukčiem helikopters ir tikpat pierasts transportlīdzeklis kā pilsētniekiem autobuss.

U. PĀZES foto TASS fotohronika

Ati Kronvaldu atceroties

«Valoda — neatņemams dārgums, gadu simteniem Krāts un āudzēts ozoldārzs, milzīgs un sens koks, kas top arvien zalāks». Šie vārdi ievadīja pēcpusdienu, kas Līvānu 1. vidusskolā bija veltīta Atim Kronvaldam. Valodnieka 150. dzimšanas dienas atzīmēšanai skolas jaunie literāti bija sagatavojuši interesantu stāstījumu par latviešu valodas attīstību, par A. Kronvalda ieviestajiem jaunvārdiem. Viņi aicināja padomāt par nevēlamiem vārdiem un vārdu savienojumiem, kas piesārņo mūsu valodu.

Pēcpusdienu kuplīnāja meitenu ansambļa un jaunāko klašu folkloras ansambļa uzstāšanās. Ikvienam aizkustināja flautas un vijoles maigās skaņas, sveču liesmiņas.

Kopā ar mums bija Līvānu 2. vidusskolas skolēni. Mūsu viesi — krievu tautības skolēni — izteiksmīgi skandēja latviešu tautas pasakas, sakāmvārdus latviešu valodā. Stundās iegūtās zināšanas mēs varējām nostiprināt, piedaloties valodas rotaļās. Kaut arī dzimtas valodas mums ir dažādas, sapratāmie lieliski.

Visu skolēnu vārdā gribu pateikties latviešu valodas skolotājām A. Pažerzai, M. Pastarei, dziedāšanas skolotājai I. Balaško, kā arī Līvānu 2. vidusskolas skolotājai R. Udrovskai, kuras palīdzēja sagatavot šo jauko pēcpusdienu.

K. PASTARS, Līvānu 1. vidusskolas 5. b klases skolnieks

XV lauku sporta spēļu sacensības sākušās

Jau ar pirmajām jaunā gada dienām rit Latvijas PSR XV lauku sporta spēles. Salīdzinājumā ar iepriekšējām spēlēm, kuru krāšņais noslēgums pērn noritēja Stučkā, sacensību programma ir ievērojami paplašināta.

Daudzposmu sacensības no startiem kolektīvos un dzīvesvietās līdz finālsacensībām Jelgavas rajona sporta bāzēs sadalītas divās daļās. — atzīmēja lauku brīvprātīgās sporta biedrības «Vārpa» republikāniskās padomes priekšsēdētājs Imants Ramuts. — Plaši tiks rīkoti masveidīgie veselības un atpūtas starti: slēpošanā un orientēšanās sportā, darba vingrošanā, futbolā un peldēšanā. GDA vasaras un ziemas daudzdzīvotāji, kā arī citos lauku ledzīvotājiem pieejamos sporta veidos. Uz starta izies veselās ģimenes un veterānu spartakiādes dalībnieki. Masu sacensības ilgs līdz 1988. gada beigām.

Meistarības programmā iekļauti 3 ziemas sporta veidi — kamanīņu sports, kalnu slēpošana un biatlons, kā arī 7 vasaras sporta veidi — stenda un ložu šaušana, jāšanas sports un ritenbraukšana, smailošana un kanoe airēšana, vieglatlētika un rokasbumba sievietes komandām. Meistarības ieskaitē ietilps arī šā gada lauku sporta biedrības jauniešu meistarsacīkstes 17 sporta veidos.

Spēļu fināldaļu paredzēts rīkot 1988. gadā no 22. līdz 24. jūlijam Jelgavas rajonā.

Atklāšanas svētki notiks lauku sporta kluba «Ozolnieki» stadionā. Rajonā jau ir izveidota finālsacensību organizācijas un rīkošanas komiteja. To vada Jelgavas rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētāja A. Krogere.

LATINFORM korespondents

Malu mednieka grēksūdze

NEVARU sev piedot tikai vienu: kāpēc pametu ieroci. Taču pamēģiniet iedomāties sevi manā vietā — purvs jau nav škrejceliņš. Pa ciņiem lēkāt nemaz nav viegli. It sevišķi, ja tev, cilvēkam, ir pagīras, un pakalā dzenas kārtības sargs. Tiesa, arī viņam, nabadzīgam, nav viegli bijis. Taču to es sapratu tikai pēc tam, vēlāk, kad viņš atvēsinādamies dzēra alu.

Tātad es pametu savu bisi un izkūlos uz meža ceļa. Spēka vairs nebija, tāpēc atmetu visam ar roku, sak, lai notiek, kas notiek, un sāku iet soļiem. Eju, kājas ļogās, bet galvā tikai viena doma: tūlīt, tūlīt uz mana pleca nogulsies sabiedriskās kārtības sarga smagā roka, un pēc tam... Pēc tam rajona galvenais medību speciālists vienā acumirkli izsvītos manu vārdu no mūžīgo malumednieku saraksta citiem par mācību...

Nē, dzirdu — sekojājs atpalicis. Paskatos apkaļ. Tik tiešām, esmu palicis viens pats. Biju gandrīz vai vilies — nav neviens, ar ko vārdiņu pārmit. Vai, mani miļē, cik skumji man kļuva! Pēkšņi jutos tāds nelietis un mūsu dzimtenes dabas postītājs, ka nolēmu atgriezties tajā vietā, no kuras «startēju». Padošos, domāju, vismaz sirdi atvieglot. Ar vateņa piedurkni norausis aizkustinājuma asaru, soļoju atpakaļ.

Eju, eju, te uzreiz dzirdu — šķind lāpsta pret akmeni. Un kaut kur no pazemes skan tāda kā dzirdēta balss. Zīgi paslēpjos aiz koka un vēroju: dieviņ tētiņ! Stāvu pavīsim apjucis un netīcu savām acīm. Viss uzkalniņš izraknāts krustām šķērsām, bet aiz nogāzēs priedes kā čūska aizlokās ista tranšeja. Katram gadījumam nosplauzīs trīsreiz pār plecu, sak, ka tevi veļns.

Tikko kā nelabā vārdu mutē biju nēmis, no tranšejas pēkšņi parādās izspūrust, smiltīm pēbirusi galva. Ko nu? Ieknieju pats sev kājā, taču spoks neizgaist. Tātad sapnis tas nav. Jūtu, ka mati jau sāk celties stāvus, sirds tūlīt stāsies, pats vairs nevaru apjēgt, uz kuru pusi man mesties... kad galva pagriežas uz manu pusi.

Vasjka, — es čukstu ar kokainu mēli, — Mironov, — es jūtu, ka zaudēju samaru. Normālu saprašanu atgūstu tikai tad, kad netālu no mana deguna sunās ietricas kāds priekšmets. Liekas, tā ir pudele. Ož pēc alus. Atveru acis — kā tad, pudele gan. Bet pie tranšejas sēž arī pats sviēdējs, mans nesensais vajātājs, un slauka gar biksēm rokas. «Alus droši vien svais», ar skaudību nodomāju, «ja reiz pie rokām lip.»

Sajā mirklī es pēkšņi viņu atcerējos. Tas bija tas pats kārtības sargs, kurš pirms trijām dienām pilsētas autostacijā nogrāba Senku, manu sirdsdraugu, un iestūķēja viņu drūmā furgonā.

Bet Vasjka Mironovs pa to laiku blēnā manā virzienā un stiepi preti kārtības sargam lāpstu: «Se, šit nost, citādi atkal aizbēgs...»

Nu nē, pagaidiet brāliņi, — pie sevis nodomāju, — dzīvs es jums rokās nedošu.

Un vienā rāvienā metos no kalna lejā, pat neskatīdamies, kas gadās zem kājām. Kā lai es būtu zinājis, ka Vasjka grasās sist ne jau mani, bet jēnotu?

Ar šo nelaimīgo pirmdienu tad viss arī sākās. Naktis es vairs nespēju mierīgi gulēt, mani nepātraukti moka sirdsapziņa. It sevišķi pēc tam, kad uzzināju, ka rajona galvenais medību speciālists arī mokās ar bezmiegu. Caurām naktīm nabags domā un spriedelē, kurš varētu būt tas izmanīgais, kurš tik nesaudzīgi un ar apbrīnojumu nekaunību, ignorējot vietējās medijamo dzīvnieku aizsardzības biedrības eksistenci, nepārstāj raknāties, lai laupītu patvērumu šiem pūkainajiem zvēriņiem.

Humoreska

...Dažkārt mēs viens otru apciemojam, un tādās reizēs es pamosos pagalam nosvidis, jo man pieprasa atdot mednieku biedrības biedra karti un uzrakstīt paskaidrojumu: kad, ar ko, kur un cik alas atraktas. Ko tu, cilvēks, uzrakstīsi, ja tajā viņa biedrībā pagaidām vēl neesi uzņemts: ne tev tādas biedra kartes, ne indulgences (piedodiet, saputroju, terminoloģija taču sveša), t. i., licences — zvēru medīšanas atļaujas. Dažiem maniem bijušajiem un tagadējiem (tai skaitā arī padzītajiem un atkal atzītajiem) ieroci draugi gan tādu netrūkst.

Gadās arī pa sapnīm no citas sērijas. (Un es kā cilvēks, kuram arī ir sava kriptaiņa godkāribas, uzskatu, ka oīrais sapnis tomēr ir daudz patīkamāks nekā pirmais.) Tajā es redzu sevi kā dalienas kņazu. Man apkārt — karadraudze, zirgi, suņi un, protams, pulciņš ceļos nometušos vasaļu, kurus es — kņazs mīlēt gan nemīlu, taču esmu pret viņiem visādā ziņā augstsirdīgs un deiviģi izdāļāju tiem tās pašas nelaimīgās indulgences.

Sis indulgences atļauj jebkurus grēkus un mudina grēkot no jauna — tagadnē un nākotnē. Un to dēļ šie ļaudis ir man bezgala pateicīgi un gatavi sniegt man jebkāru veida pakalpojumu. Visi viņi nēsā brilles ar visā pasaulē pazīstamo firmas zīmi «Tu man — es tev». Tās neatļauj šiem vienietiešiem saskatīt un uzminēt mana dāsnuma patieso iemeslu. Un iespējams, ka tikai pateicoties tam, es vēl aizvien esmu kņazs...

Toties vakar nosapņoju kaut ko pavisam neticamu. Iedomājieties tikai, uz mūsu rajonu atbraucis jauns galvenais medību speciālists Gaļasvirs, kurš, neskatoties uz savu anekdotisko uzvārdu, izrādījās bija drīzāk veģetāriets nekā gaļas ēdājs. Un darboties viņš sāka nevis izkarinādams rajona izpildkomitejā plakātus ar saukli «Mehanizator! Esi cilvēks — necērt to zaru, uz kura pats sēdi», nevis steigdamies raportēt, ka, lūk, medijumu produkcijas valsts plāns izpildīts un pārsniegts par tik un tik procentiem, bet sāka ar kaut ko pavisam konkrētu. Ar prasību darboties saskaņā ar tiem pašiem mūžvecajiem nolikumiem un instrukcijām, kas bridina, lai dzīvotai dabai, tās jorai un jaunai netiktu nodarīts ļaunums. Sis cilvēks prata runāt, prata klausīties un, pats galvenais, prata arī darīt to, par ko pats stāstīja, pārliecināja un ko prasīja no pārējiem. Sajā sapnī nebija tāda cilvēka, kurš spētu pacelt ieroci pret potenciālo medijumu tajā laikā, kad vēl nav noteikta medību

sezona. Ne reizi, būdams mastā, es nedzirdēju šāvienu, ar kuru tiktu nogāzīts kāds «lieks» meža vepris. Nerēdzēju nosvīdušas, asinīm apšlakstītas sejas, nerēdzēju mali medniekus, kuri zaglīgi skatās apkārt, steidzīgi sadalot nelikumīgi gūto laupījumu. Nerēdzēju neko tamlīdzīgu un pēkšņi sabijos, gribejās ātrāk pamosties.

Kaut arī tikai sapnī, tomēr negribu sagaidīt to brīdi, kad nabaga malu mednieciņu ierakstīs reio un aizsargājamo augu un dzīvnieku grāmatā un sāks, tā teikt, saudzēt. Tad jau milicija konfiscēs iedzīvotājiem visus ierocius, kurus mums mantojumā būs atstājuši mirušie un ieroča glabāšanas tiesības zaudējušie mednieki. Noteikti panāks arī to, lai malu mednieki vairs nevarētu saņemt no mednieku biedrības biedra gādīgajām rokām vajadzīgo municiju. Mājamatnieku ražotie kažokādas izstrādājumi pārdošanā vairs neparādīsies, jo no neapzīmīgām izejvielām neviens neko šūt nedrīkstēs...

Atsevišķiem biedriem vairs nevajadzēs pūlēties nobīdīt pie malas savus konkurentus — zvēru alu speciālistus, nevajadzēs mest šajās alās svešu suņu iebarošanai domātu arsēnu, nevajadzēs domāt tikai un vienīgi par savu mednieku kolektīvu un stāvēt un krist par to, lai tieši viņiem tiktu atļautas alu zvēriņu medības ar speciāli apmācītiem suņiem (kaut gan paši izdevīgā momentā nekad neaizmirst ielūkoties arī kaimiņa kabatā). Dienesta «uazikam» beidzot būs ļauts atpūtināt nodeldētos ritenus. Pie tam reizē būs nošauts arī otrs zaķis — tiks aizšķērsots ceļš bezstrādes ienākumiem: jo vai tad kāds skaitīja tās reizes, kad šis nabaga auliņš tika izmantots personiskā rakstura darīšanu kārtīšanai. Suņi beidzot brīvi varēs elpot tīru skābekli (bez jebkādiem gāzu piemaisījumiem). Dažiem neapzinīgiem pilsoņiem būs zudusi nepieciešamība stāstīt pasakas par to, cik bezgala liela ir viņu pieķeršanās suņiem (ipaši jau alu medībās apmācītajiem kranciem), no kuriem viņi nešķiras pat darba laikā.

Un galu galā — viss būs jauki: ja agrāk šie biedri sezonā nodeva valstij tikai divas vai trīs kažokādiņas, tad tagad viņi sāks piegādāt jau 10 līdz 20. Pie tam — tikai ipaši labas kvalitātes. Barbari vairs neies graut lapsu, apšu un jēnotu «pilis», un arī pūkainajiem zvēriņiem atkal būs tiesības uz savu jumtu virs galvas. Bet galvenais medību speciālists turpmāk varēs dzīvot istā olimpieša mierā, jo ipaši naktīs.

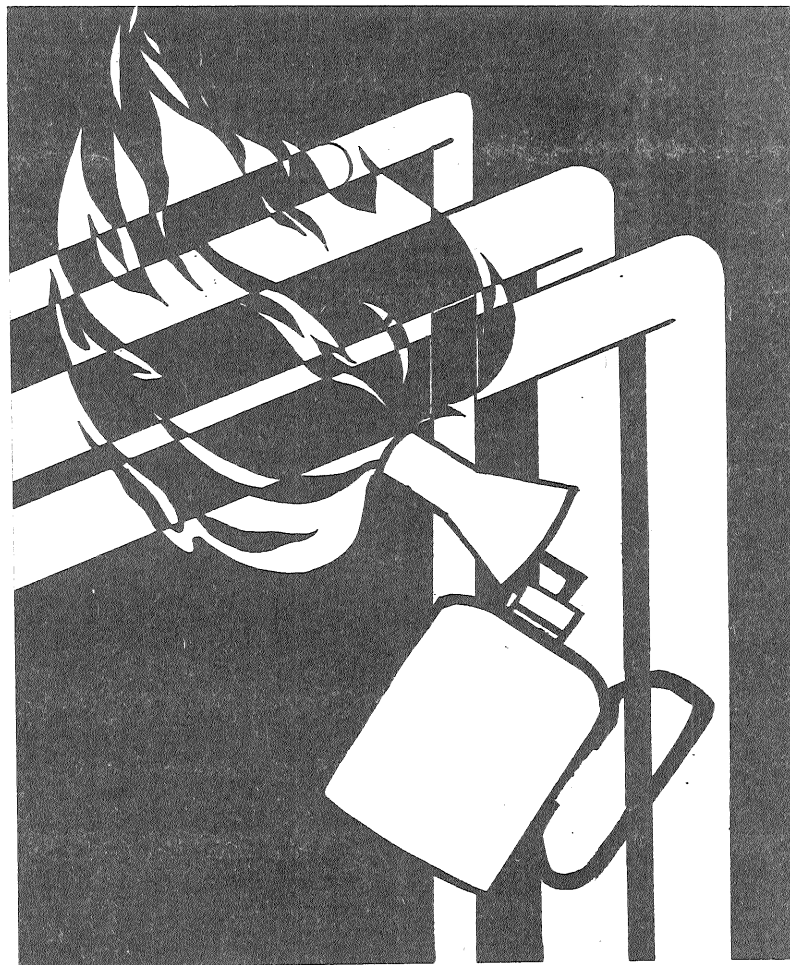
Es toties pārtīksu no zivīm, tajās esot daudz šofora.

Sapņi ir un paliek sapņi... Tieši tas jau ir viņu burvīgums, ka tie gandrīz nekad nepiepildās. Lai nerādītos ļauni murgi, pirms gulētiešanas esot ieteicams iedzert nedaudz miega zāļu. Tas, ziniat, tomēr nomierina.

Nu ko, pamēģināsim... Vai, gandrīz aizmirsu. Veiksmīgs šāviens jums, dārgie kolēģi, šajā gadā! Un jums, biedri Gaļasviri, jo ipašu laimī!

MALUMEDNIEKS

Virognas ezers,
1986. gada decembris

NEATKAUSEJIET CAURULES AR ATKLĀTU UGUNI! TAS VAR IZRAISĪT UGUNSGREKU!

Atkausēt kanalizācijas, ūdensvada un centrālās apkures caurules drīkst tikai ar karstu ūdeni, tvaiku vai sakarsētām smiltīm.

LPSR Iekšlietu ministrijas Ugunsdzēsības pārvalde
LPSR Brīvprātīgo ugunsdzēsēju biedrības Centrālā padome

TV Viļņa

7. februāris. 9.00 — «Panorāma». 9.45 — Rīta vingrošana. 10.00 — Civilā aizsardzība. 10.30 — TV — skolēniem. «Mācieties runāt angļu valodā». 11.00 — Lēmumu gaidot. Stomatoloģiskās palīdzības sniegšanas pilnveidošana. 12.00 — Nedēļas panorāma (krievu val.). 12.30 — PSRS tautu dziesmas un dejas. 13.00 — Populārinātiniskais almanahs «Horizonts». 13.35 — Koncerts. 14.10 — Leļļu teātris bērniem. «Mazā feja». 15.00 — PSRS čempionāts basketbolā vīriešiem. «Zalgiris» (Kauna) — ACSK. 16.30 — Lietuvas televīzijas dokumentālā filma «Ahlēja papēdis». 17.00 — PSRS čempionāts basketbolā vīriešiem. «Statiba» (Viļņa) — «Stroitel» (Kijeva). Pārtraukumā — zīnas. 18.35 — Jaunatnes studija. 19.40 — Lietuvas PSR Valsts Akadēmiskā operas un baletu teātra solistes L. Domikaites koncerts. 20.00 — «Panorāma».

20.40 — «Labu nakti, mazuli!». 21.00 — «Laiks». 21.40 — Valsts Akadēmiskā drāmas teātra uzvedums. G. Millers. «Klusa nakts». 23.40 — Zīnas. 23.55 — Mākslas filmas «TASS pilnvarots paziņot...» 10. sērija. 1.00 — Koncerts.

8. februāris. 9.00 — «Panorāma». 9.45 — Rīta vingrošana bērniem. 10.00 — Bērniem. 10.35 — TV — skolēniem. «Mūsu valoda». 11.05 — «Nedēļas atbalss». 11.40 — Skolēniem. «Mana mūzika». 12.30 — Sodien — Aeroflotes diena. 13.15 — Dokumentālā filma. 13.35 — Mākslas filma «Vēlreiz par mīlestību». 15.05 — Pa pārkārtošanās ceļu. 15.30 — Jaunatne. 16.30 — Koncerts. 17.00 — PSRS čempionāts basketbolā vīriešiem. «Statiba» (Viļņa) — «Stroitel» (Kijeva). Pārtraukumā — zīnas. 18.30 — Agrorūpnieciskais komplekss: darbi un laudis. 19.25 — Koncerts. 20.00 — «Panorāma». 20.40 — «Labu nakti, mazuli!». 21.00 — «Laiks». 21.40 — PSRS čempionāts basketbolā vīriešiem. «Zalgiris» (Kauna) — «Šahtjor» (Donecka). 22.50 — Zīnas.

PREIĻU REMONTU UN CELTniecības PĀRVALDE

piedāvā rajona iedzīvotājiem šādus dzīvokļu celtniecības un remontdarbos izmantojamus materiālus:

- krāsns kīeģelus, kīeģelus dūmvadu būvei, kīeģelus «Lode», silikātkīeģelus, gāzbetonu, tapetes, koka šķiedru plāksnes un koka skaidu plāksnes, rakstainu stiklu, fibrolītu, ruberoīdu, apdares plāksnes, meškoperlītu (siltuma uturēšanai), gludo šiferi, viļņoto šiferi, kā arī pieņem pasūtījumus galdniecības izstrādājumu izgatavošanai.

Izsakām dziļu līdzjutību Lielā Tēvijas kara dalībnieka ADAMA PUNCULA piederīgajiem, viņu uz smiltāju izvadot. Saunas ciema izpildkomiteja

Paldies Agionas lauku slimnīcas kolektīvam par mūsu mātes Annas Luļinas ārstēšanu un kopšanu.

Meitas

Aizej tu, bet tavos darbos Mūžs vēl ilgus gadus būs.

(L. Vāczemnieks)

Skumju brīdī esam kopā ar MONIKAS DAUKSTES piederīgajiem, viņu smiltainē izvadot.

Rajona agrorūpnieciskā apvienība un saimniecību ekonomisti

Klusa paliek māja, sēta, Klusa tēva istabīņa, Nav vairs tēva mīlo šolu, Nav vairs tēva padomiņa.

(T. dz.)

Izsakām dziļu līdzjutību Albertam Brencānam, TEVU pēdēja gaitā izvadot.

Leņina kolhoza šoferu kolektīvs

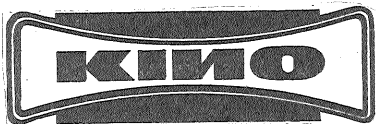
Cik kluss un tukšs nu kaktiņš, māt, Kurš varēs tavā vietā stāt? Kurš grūta brīdī pienāks klāt? Nevienš tik tuvs vairs nebūs.

(Z. Purvs)

Izsakām dziļu līdzjutību Pēterim Pudulim sakarā ar MATES nāvi.

Jēkabpils autobusu parka kolektīvs

Redaktors V. PETROVS

«EZERZEME»

5. februārī — «Izbraukumi vecajā automobilī», «Mosfilma» sāk. plkst. 17, 19, 21; 6. februārī — «Zilgā paradīze», Brazīlija, sāk. plkst. 17, 19, 21; 7. februārī — «Vongā kundzes noslēpumi», «Kazahfilma», sāk. plkst. 14, 16, 18, 20; 8. februārī filmas sāk. plkst. 16, 18, 20; 9. februārī — «Kollibri diena», Polija, sāk. plkst. 17, 19, 21; 10. februārī plkst. 17 — «Un atkal es ar jums»

(A. Puškina piemiņai), «Mosfilma», plkst. 19, 21 — «Marijas Braunas precības», VFR.

«АТРОТА»

5. februārī — «Saciķu karalis», Austrālija, sāk. plkst. 17, 19, 21; 6. februārī — «Lielā pastaiga» (1. un 2. sēr.), Francija, sāk. plkst. 17.30, 20; 7. februārī filmas sāk. plkst. 14, 16.30, 19; 8. februārī — «Izbraukumi vecajā automobilī», «Mosfilma», sāk. plkst. 16, 18, 20; 9. februārī — «Zilgā paradīze», Brazīlija, sāk. plkst. 17, 19, 21; 10. un 11. februārī — «Vongā kundzes noslēpumi», «Kazahfilma», sāk. plkst. 17, 19, 21.

ORGANIZACIJU UN PILSONU INDIVIDUĀLO MAJU IPASNIEKU — IEVĒRĪBĀ!

Sakarā ar sagatavošanās darbu, kas veicams, lai sekmīgi varētu noritēt tautas skaitīšana, Preiļu pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomiteja uzliek par pienākumu organizācijām un visiem individuālo māju īpašniekiem līdz šī gada 1. martam nomainīt plāksnītes ar māju numuriem. Pēc plāksnītes griezītes pilsētas izpildkomitejas grāmatvedībā. Pionieru laukumā 1, otrajā stāvā. Plāksnītes cena — 5 rubļi.

Preiļu pilsētas izpildkomiteja

Laikraksts «Leņina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Ленина Карог» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. М. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250. Preiļos, Komjaunatnes ielā 1, TĀLRUNI: redaktors — 22059, redaktora vietnieks, sekretariāts — 22154, partijas dzīves, skolu dzīves un vēstulju nodaļas — 21996, padomju celtniecības nodaļa — 22203, agrorūpnieciskā kompleksa nodaļa — 21769, rūpniecības un celtniecības, kultūras un sporta nodaļas — 21759, fotokorespondents — 21985, grāmatvedība, uzzīņas par sludinājumiem — 22305.

Tir. 13 646 eks. (latv. val. 9 762 eks.; krievu val. 3 884 eks.).

1. nos. iespiedloksne, Ofsetiespiedums. Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400. Daugavpils, Valkas ielā 1. Indekss 68169. Pas. 179.